

teen, kiihkouskovaisuuteen, mystikkaan aivan samoin kuin feodaaliluokka vajosi häviönsä edellä keskiajalla. Suurkapitalismi ei ole vielä tänäpäivänä niin täydellisesti rappeutunut. Sillä on vielä elinvoimaisuutta, mutta hyvin nopeasti sekin kulkee rappeutumistaan kohti.

Työväenluokka sitä vastoin on tuleva maailmaa hallitseva luokka. Sen tulee olla toivorikas ja vastustaa kaikkia tällaisia taantumuksellisia pyrkimyksiä. Ne kuuluvat ainoastaan häviävälle, toivottomille ja elämään kyllästyneille, eikä meille, jotka taistelemme paremman yhteiskuntajärjestelmän puolesta.

KIINASSA KUOHUU

VIIME aikoina olemme saaneet lukea uutisia Kiinassa parhaillaan käynnissä olevista huomattavan suurista lakkotaisteluista ja kapinallikeistä. Porvarilehdissä on näitä tapahtumia koetettu selostaa suorastaan rotueroavaisuuksista johtuneiksi kahakoiksi y. m. s. Joissakin lehdissä on ollut pitkiä selostuksia siitä, kuinka nämä tapahtumat juuri ovat todisteena vielä joskus "meidän sivistynyttä valkoista rotuamme kohtaavasta keltasesta vaarasta". On sanottu kuinka vielä joskus, ehkä aivan lähimmässä tulevaisuudessa keltainen rotu voi nousta ja yhteisvoimin valloittaa koko nykyisen sivistys maailman valtansa alle j. n. e.

Vaikkakin nykyisillä Kiinan tapahtumilla on kai osaksi kansallista luonnetta, joka johtuu Kiinassa olevain ulkomaalaisten häikäilemättömästä käyttäytymisestä maan varsinaisia asukkaita kohtaan, niin kuitenkin niiden pohjimmallisina aiheuttajina näytävät olevan luokkaluonnotiset syyt. Kuten muistamme alkoivat nämä nykyiset kapinallisuudet siitä, että työläiset lakkoutuivat Shanghaissa sijaitsevissa ulkomaalaisten kapitalistien omistamissa kehrulaitoksissa. Työläiset lakkoutuivat sen takia, että heidän palkka- ja työsuhteet olivat mitä äärimmäisen kurjat. Lakkoliike levisi kohta huomattavan suureksi, lakkolaisten lukumäärä kohoten parissa päivässä 150,000 henkeen. Kapitalistit tietysti alkoivat käyttämään lakon murskaamiseksi samanlaisia keinoja, vieläpä ehkä julmempikin mitä he käyttävät kaikkialla työläisten kapinallisuuksien nujertamiseksi. Tapahtui verenvuodatus-ta ja koska työläisten teurastajat olivat etupäässä ulkomaalaisia, niin tämä oli omiaan kiihoittamaan myöskin kiinalaiset ylioppilaat mielenosoituksiin ulkomaalaisia vastaan.

Tämä siis selvästi osoittaa, että Kiinan tapahtumilla on ollut alkutekijänä luokkain väliset eroavaisuudet, eikä rotu viha kuten kapitalistiset lehdet todellisten syiden salaamiseksi ovat koettaneet uskottaa. Ulkomaalaiset kapitalistit ovat sijoittaneet Kiinan teollisuuksiin pääomiaan tehdäkseen suunnattoman suuria voittoja halpaa työvoimaa

riistämällä, mutta nykyiset tapahtumat osoittavat, että Kiinan työläistenkin riistämällä ovat rajansa. Heikin osaavat kapinoida kun joutuvat nykyaikaisen teollisuuskapitalismin riistettäväksi.

Tulevatko nämä nykyiset Kiinan tapahtumat suuremmissa määrin tällä kertaa laajenemaan ja johtamaan lähimmässä tulevaisuudessa suurempiin joukkoteurastuksiin, sitä ei tällä hetkellä voida päätellä. Eri maiden hallitukset ovat lähettäneet sinne huomattavia sotajoukkoja ja sotalaivoja suojelemaan kapitalistinsa riistetoetuja, mutta näiden ulkomaalaisten riistäjäin keskinäiset edut kai nähtävästi ovat tekijänä, että ilmi sotaa Kiinaa vastaan ei vielä julisteta, eikä nujerretta sen kapinallista kansaa ja ryöstetä yhdellä kertaa kaikkia sen äärettömän suuria luonnonrikkauksia. Se kuitenkin voidaan tehdä myöhemmin! Aivan ilmeiseltä näyttää, että joskus, ehkä aivan pian maailman työläiset joutuvat tappamaan toisiaan verisillä sotakentillä näiden kiinassa tapahtuvien kapitalististen ryöstösuunnitelmien johdosta. Maailman työläiset voivat tällaisesta välttyä ainoastaan teollisuuskitain järjestymällä.

JOHTAJAUSKOVAISUUS

POLIITTISEN toiminnan kannattajat vakuuttavat, että vallankumouksellinen työväenliike tarvitsee välttämättömästi johtajia, "hyviä ja rehellisiä" johtajia. Ilman näitä ihmeellisiä, suuria johtajia kuuluu kaikki menevän päin mäntyyä, "pirun kaulalle", kuten tavataan sanoa. Työläiset, näiden politikoitsijain mielestä, eivät kuulu kykenevän mitään järjellistä toimimaan omaksi hyväkseen, ei pääseväen eteenpäin vallankumouksellisen luokkataistelun tiellä, ei kykenevän vapauttamaan itseään, jos heille ei satu syntymään oikeita, rehellisiä johtajia, pelastajia ja vapahtajia — uusia Kristuksia.

Eräs Suomessa ilmestyvä kommunistilehti m. m. kirjoittaa työväen johtajain välttämättömyydestä seuraavasti:

"Niinhän se on, että me tarvitsemme johtajia, ja jos meillä työläisillä olisikin sellaiset johtajat kuin oli Marx, Engels ja Lenin, jotka olisivat rehellisiä, niin me emme koskaan haluaisi arvostella, emme ainakaan tuomitsisi. Mutta nykyään, jolloin liikkeemme on revittyinä kahtia, emmekä löydä siihen syytä joukoista, on meidän arvosteltava niitä, jotka ovat liikkeen johdossa.

"Meidän vasemmiston johtajat ovat olleet rehellisiä liikkeelle, sen todistaa jo itsestään se, että heistä miltei kaikki ovat joko kalterien takana tai ajettuina maanpakoon. Luokkataistelun kiihtynyt tilanne on pakottanut johtajat joko uhrautumaan tai pettämään joukkonsa. He valitsivat uhrautumisen kuten Marx ja Engelskin tekivät. Ovatko sosdem. johtajat sitten olleet rehellisiä, ovatko he seisleet taistelun aikana, kuten Marx ja monet

Ammattiunionin johtaja tehtävässään.

muut? Eivät, sen voimme heti sanoa. He ovat luisuneet pois oikealta taistelun tieltä ja lähteneet porvariston kanssa kompromissiin, s. o. yhteistointintaan, saadakseen asemansa turvatuksi ja hyviä etuja — porvarillisia etuja. Horjumatta seisominen työväenluokan vaatimusten puolesta on heille vierasta. Sellaisia kysymyksiä he eivät enää tunnekaan, vaikka ovat aikoinaan valansa vannoneet niiden puolesta.

“Me tarvitsemme vaan sellaisia johtajia, jotka soivat meidän kanssamme, meidän puolestamme ja johtavat taisteluamme rehellisesti sen kaikissa vaiheissa”.

Siis se mitä tässä tahdotaan sanoa on, että me tarvitsemme johtajia, mutta niiden pitää olla rehellisiä, eikä sellaisia pettureita kuin vanhain puolueiden johtajat ovat olleet, jotka ovat poikenneet pois oikealta tieltä ja lähteneet kompromiseeraamaan porvarien kanssa. “Mikähän” se takaisi, ettei nämä uudet, “rehelliset” johtajatkin sitä voisi joskus tehdä? Tämän seikan nämä poliittiset ystävämme jättävät selittämättä. Me industrialistit, jotka emme luota johtajiin, olemme juuri tätä seikkaa useammin kuin kerran udelleet, mutta siihen emme koskaan ole saaneet selitystä. Jos joku henkilö on luvannut olevansa rehellinen johtaja, jos hän on uhrautunut ja kärsinytkin työväenluokkaliikkeen eduksi, niin se ei ole mikään todistus siitä, että hän voisi aina pysyä rehellisenä. Hänelle voi joskus sattua tilaisuuksia, jolloin hän näkee olevan itselleen — omille yksilöllisille eduilleen hyödyllisempää se että antautuu petturiksi ja silloin myöskin sellaiseksi ryhtyy. Tällaista on tapahtunut ja tapahtuu edelleenkin, sillä kaikki ihmiset katsovat omia yksilöllisiä etujaan ensimmäisenä.

Me industrialistit, vaikka annammekin tunnustuksen sellaisten miesten elämän työlle, kuin esim. Marx ja Engels, emme kuitenkaan pidä heitä erehlyttömänä yli-ihmisinä. Me otamme huomioon heidän antamansa ohjeet luokkasotaa käydessämme, sikäli kuin huomaamme niiden olevan meille edullisia, mutta emme uskovaisten tavoin hyväksy heidän opeistaankaan sellaista, joka on meille epäedullista.

Me olemme ehdottomasti sitä mieltä, että työväenluokka ei voi suorittaa historiallista tehtäväänsä, nim. kukistaa kapitalismia ja rakentaa teollista työntasavaltaa johtajain kautta, vaan täytyy tämän tehtävän suorittaminen tapahtua siten, että työläiset järjestyneinä luokkajärjestönsä hoitavat ja johtavat itse omat asiansa.

Lukemattomat tapaukset työväenliikkeen historiassa toteavat meille sen tosiasian kuinka helppoa on kapitalistiluokalle kukistaa sellainen työväenliike, jossa vallitsee johtaja-uskovaisuus. Kapitalistien tarvitsee ainoastaan poistaa johtajat, joko tuhoamalla, tai ostamalla — lahjomalla — heidät ja silloin on koko liike hävitetty. Sitä vastoin sellaisen työväenliikkeen tuhoaminen jota työläiset itse johtavat, on mahdottomuus. Kapitalistit eivät voi lahjoa, tai tappaa koko työväenluokkaa. Se on päivän selvä tosi asia.

Tämä johtaja-uskovaisuuden edustaminen onkin itseasiassa pätevin todistus siitä, että sellainen “työväenjärjestö”, joka sitä edustaa, ei ole selvällä luokkajaon perustalla. Sellaisessa työväenjärjestössä, esiintykömpä se millä nimellä tahansa jossa tunnustetaan johtajain välttämättömyys, ei pidetä jäsenkelpoisuusehtona henkilön yhteiskuntatuotannollista asemaa, vaan niitä mielipiteitä, jotka

tämä henkilö sanoo omaavansa. Jos esim. pikkuporvari vakuuttaa olevansa "verinen vallankumouksellinen", niin mikään ei estä häntä pääsemästä kommunistipuolueen jäseneksi ja johtajaksi. Kun hän vaan vannoo olevansa rehellinen kumousmies, niin se on kylliksi. Hänestä tulee tuo "hyvä" ja "ihmeellinen" työväenjohtaja. Mutta mikäs takaa sen, että hän olisi työläisille uskollinen ja ajaisi työläisten etuja kaikessa, omia pikkuporvarillisia etujaankin vastaan? Ei mikään! Jää siis jällelle ainoastaan sokea uskovaisuus, joka ei voi tuottaa muuta kuin katkeria pettymyksiä työväenluokalle.

Työväestön täytyy järjestyä omaan luokkajärjestyksensä ja kasvattaa itsensä kykeneväksi hoitamaan omat asiansa. Sen täytyy kerta kaikkiaan vapautua johtaja-uskovaisuudesta. Tämä on työväenluokan palkkaorjuudesta vapautumisen ehto.

TYÖLÄISTOVERI!

Oletko jo ostanut rakennusveromerkin korttiisi? Jos et ole, niin osta nyt ainakin yksi. Se maksaa ainoastaan yhden dollarin ja rahat tulevat hyödylliseen tarkoitukseen, nim. järjestömme päämajarakennuksen velkojen maksamiseen.

TIE VAPAUTEEN TILAAJILLE JA ASIAMIEMILLE

Tie Vapauteen, asiamiesten ja tilaajain tulisi lähettää tilauksensa seuraavan kuukauden numerolle aina kuluvan kuukauden 20 päivään mennessä. Tämä on tärkeää siitä syystä, koska me emme voi Tie Vapauteen julkaisua lähettää toisen luokan postissa muuta kuin yhtenä päivänä kuukaudessa. Tulevan kuukauden numero tavallisesti aina postitetaan noin 23 päivän tienoissa kuluvaan kuukauteen, joten siis ne tilaukset, jotka saapuvat tänne jälkeen 20 päivän eivät tähän ehti. Ne joudutaan lähettämään tavallisessa pakettipostissa, joka maksaa paljon enemmän ja siltikin tilausten perille saapuminen on paljon epävarmempaa, kuin toisen luokan postissa lähetettävissä.

Suus on sekä Tie Vapaudelle, että sen tilaajille suureksi hyödyksi, että tilaukset lähetetään niin aikuseen kuin mahdollista.

Tov. TIE VAPAUTEEN KONTTORI.

TERVEYSOPILLISTA

(Suomen lehdestä.)

Menneinä aikoina ja epäilemättä hyvin yleisesti vielä meidänkin päivinä on vallalla käsitys, että ihmisen tunne-elimistö on läheisessä yhteydessä maksan kanssa. Tämän käsityksen kannattajat väittävät yksinkertaisesti, että maksassa ilmenevät fyysiset tilanteet ovat maksanhaltijan, ihmisen, mielentilassa esiintyvien tunteiden aiheuttajana.

Englantilainen professori Dixon vakuuttaa kuitenkin, että tämä teoria on väärä ja asianlaita on aivan päinvastainen. Ihmisen ruuansulatuselimistö ei ole tekijä, joka määrää hänen sielun ja hengen tilansa, vaan se on juuri hänen mielentilansa, joka hallitsee ruuansulatuselimistön toimintaa. Ihminen ei ole ärtynyt siitä syystä, että hänen maksansa tekee hänelle kiusaa, vaan päinvastoin hänen maksansa joutuu epäkuuntoon siksi, että hänen sielullinen ja henkinen tasapainonsa on järkkynyt. Suuri henkinen ponnistus, sanoo prof. Dixon, on omiansa aiheuttamaan ruuansulatushäiriöitä enemmän kuin vaikeasti sulavinkaan ruoka. Voltaire, jolla itsellään oli erittäin hieno maku ruoka-asioissa, julisti, että ihmisen ajattelu riippuu kokonaan vatsasta. Mutta samalla hän ei malttanut olla

ivallisesti huomauttamatta, että ne, joilla on paras vatsa, eivät suinkaan aina ole parhaita ajattelijoita. Dixon sitävästoin sanoo, että parhailla ajattelijoilla on yleensä aina paras vatsa. Tulevan ajan vatsaspesialistien tulee, kyetäkseen saattamaan kuntoon häiriöön joutuneen ruuansulatuselimen, oppia parantamaan tasapainonsa kadottanut sielu. Tämä on varsin mukava teoria. Fyysillinen lääketiede saa tässä tapauksessa antaa tilaa psyykkiselle, mikäli sielullinen ja henkinen sairaus eivät myöskään johdu fyysisistä seikoista.

HALUSI ELÄÄ JA ELÄTTÄÄ TOISIA

"Kun olen sairas menen lääkäriin heti, koska ymmärrän, että lääkärin täytyy elää. Kun lääkäri antaa reseptin riennän heti rohdoskauppaan, sillä haluan että rohdoskauppiaskin elää. Saavuttuani koitiin viskaan heti ostamani lääkkeet tuleen".

"Ihmisyystävällisyytesi on kerrassaan ihailtavaa, aivan suuremμοista, mutta miksi et nauti ostamiasi lääkkeitä, jos kerran olet sairas?"

"Minä en tee sitä siitä syystä, koska minäkin tahdon elää".